

Resebrev - april 2010. På upptäcktsfärd i Franska Guyana & Surinam

Efter en härlig havssegling då vi avverkade över 850 Nm på knappt 6 dygn passerade vi, den 2 april klockan fem på morgonen, ögruppen Iles du Salut. De tre öarna Ile Saint-Joseph, Ile Royale och Ile du Diable är väl mest kända för sitt förflutna som fängelse och för en av sina fångar, Papillon.

Precis i gryningen gick vi in i den muddrade ränna som leder in till staden Kourou, Franska Guyana, och var plötsligt tillbaka i EU! Anledningen till att man håller just denna ränna muddrad och öppen ligger strax innanför samhället, raketbasen för Arian 5.

Här fanns två små bryggor, men den ena såg full ut och vid den andra låg inhemska fiskebåtar och katamaraner som kör ut till Iles du Salut, så vi ankrade strax intill. Lite lurigt när strömmen sätter flera knop varje gång vattnet vänder. Till kvällen trodde vi nästan att vi var tillbaka i Amazonas igen.

De två små bryggorna

Vilken kakafoni! Floden där vi låg går längs en yttre del av Kourou och kantas av mangrove så här är ett rikt djurliv.

Dingebryggen, med de ankrade båtarna i bakgrunden

Kourou är en liten stad med 25 000 invånare. Totalt i landet, som är ett franskt utomeuropeiskt departement, bor det 220 000 personer. Och franskt är det på väldigt många sätt. Bland befolkningen är många svarta men här finns också vita och en mix av allt däremellan. Plötsligt upptäcker vi att folk inte betraktar oss som ufon längre, vilket vi många gånger kände i Brasilien med våra blå ögon och framförallt mitt ljusa hår. Vi möts av vänlighet, alla hälsar och visar oss glatt när vi frågar efter något. Dessutom pratar de flesta åtminstone hjälplig engelska, vilket underlättar för oss som inte kan franska. Kourou ger intryck av att vara en välmående by med flera fina bostadsområden.

Det fanns lite affärer, restauranger och en fräsch frukt- och grönsaksmarknad i närområdet så vi passade på att handla. Till och med kapten gillade besöket i mataffären då vi insåg att vi saknat vissa saker; färskpressad juice, ostar, parmaskinka och vin till rimliga priser.

För att inte tala om franska crêpes, de lövtunna som äts med något smaskigt på.

Vad vi inte hade tänkt på var att påsk firas även här. Vi anlände på långfredagen och de närmaste dagarna var det helgdag och stängt, bortsett från påskaftonens förmiddag då vi tog del av kommersen på gator och torg. Vi traskade förstås runt och utforskade hela byn under dessa dagar.

Regnperioden började precis när vi kom hit och under de första dagarna kom det oftast en skur på eftermiddagen och någon under natten. På Annandag Påsk började det på kvällen ösregna, vilket sedan fortsatte hela natten och stor del av dagen därpå.

Vi skulle ju klarera in så iförda fulla regnställ tog vi dingens en bit uppströms till Ariane Space-bryggan där tullen låg. När vi kom fram fick vi hjälp av ett par hamnkillar som sa att det gick bra att lägga vår gummibåt vid deras båtramp. Tullen låg precis bredvid men där var ett högt staket så vi skulle gå runt. Då passerade vi grinden in till hamnen och tjejen i den lilla buren visste inte vilket ben hon skulle stå på. Skulle vi få passerkort fast vi egentligen skulle gå ut? Till slut struntade hon i det och viftade förbi oss.

Tullen var inte öppen så efter en stund gick vi tillbaka. Då fann vi vår dingens bakom stängda och låsta grindar. Vad göra? Efter en stund kom en ansvarig man fram till oss och talade om att vi befann oss på tullfritt område, där vi absolut inte fick vara, och riskerade böter.

Dessutom hade vi handlat, öl och lite mat, och detta släpade vi omkring på där inne.

Till slut förbarmade han sig över oss och tog fram sin mycket stora nyckelknippa och vi kunde ta vår dingens och köra iväg i ösregnet.

Nytt försök nästa dag men nu gick vi hela den långa vägen, närmare 5 km. Ännu en gång i oförrättat ärende för nu var det öppet men tullarna var inte på plats. En tjej på tullkontoret, som för dagen var ledig men hade hämtat något, förbarmade sig över oss och körde oss tillbaka.

För säkerhets skull gav hon oss telefonnumret till tullen (som heter Douanes på franska) så att vi skulle kunna ringa och kolla innan vi promenerade iväg nästa gång.

Numret är +594 594 32 01 03 för den som skall dit.

Trots det gick vi dit ännu en gång, för alla hade ju sagt att de skulle vara där. Och återigen fick vi traska därifrån utan att ha klarerat in.

Istället hyrde vi bil i industriområdet strax intill och körde till Ariane Space Center. Det planeras en uppskjutning i slutet på veckan så vi har förlängt vår vistelse ett par dagar.

Inför en sådan uppskjutning har man inga guidade turer vid anläggningen men museet var öppet så vi fick oss en uppdatering i vår rymdhistoria.

*Ariane Space Center med en fullskalig modell
Av Ariane 5-raketen*

Anläggningen Ariane Space Center firar i år 30 år i Franska Guyana och den ägs av till 1/3 av Frankrike och till 2/3 av ESA, ett Europeiskt samprojekt där bland annat Sverige är med. Den intresserade vet att vi också har en rymdbas hemma, som ligger i Kiruna.

Efter att ha vistats illegalt i landet i en vecka gjorde vi ett sista försök hos tullen. Och nu lyckades vi bli både in- och utklarerade! En enkel procedur hos trevliga människor. Det visade sig att de även sköter kustbevakningen, och inför dagens raketuppskjutning har de haft mycket kontroller.

Bland annat skall de se till att det till kvällen inte finns folk ute på öarna Iles de Salut. Dels för att startsteg släpps ute till havs och dels för risken att få giftiga gaser på sig.

Nu närmar vi oss också piratvatten och vi hörde talas om att det skett ett piratdåd utanför Franska Guyana nyligen så vi frågade tullarna. De berättade att i området utanför gränsen mellan Franska Guyana och Surinam förekommer en del illegalt fiske, givetvis i båtar utan lanternor, och pirater har gått på dessa för att man vill åt deras motorer och nät. Dessutom fiskas en del med flytande nät som vanligen är ca 2 km långa men bara har en flagga i varje ända. I värsta fall knyter man ihop två nät så att de blir ännu längre! Av dessa anledningar rekommenderade de oss att gå långt ut från kusten, vilket vi alltid gör.

Typisk bebyggelse i centrala Cayenne

Restaurang i Cayenne

När vi nu officiellt var besökare i landet körde vi till huvudstaden Cayenne för att kika. Den ligger bara 6 mil från Kourou. Trots att vi körde nära kusten kändes det som vi var i djungeln. På båda sidor om vägen var det breda gräsgator för att inte växtligheten skulle ta överhand. Här och där såg vi stånd där man sålde frukt & grönt, precis som i Brasilien. Här bor ca 100 000 personer och det är en stad med låghusbebyggelse. Fullt med affärer och nu märkte vi verkligen att vi var i Europa. Både på utbud och priser. Vi försökte ta oss ned till havet men överallt växte mangrove och vid den officiella hamnen utanför staden möttes vi av bevakade grindar. Vi har senare förstätt att de seglare som går till Cayenne går till en mindre ort som ligger 15 km från staden. Tyvärr är de två pontoner som finns i den lilla marinan fulla av övergivna båtar och ingen varken bryr sig eller sköter om stället.

Så blev det dags för raketuppskjutning i Kourou. Den första för året.

De som varit ute i god hade anmält sig och fått en VIP-inbjudan till centret. Vi kom förstås alldeles för sent för något sådant men det finns en kulle för allmänheten där de släpper upp 1 450 personer för att kika från första parkett. På rekommendation var vi där redan klockan 16.00 och då var vi först! 17.00 öppnades grindarna och vi kunde traska upp på berget och få en kanonplats längst fram.

I väntan på uppskjutning

Det blev fler och fler människor på kullen och spänningen steg. Klockan närmade sig 18.59, vilket var det magiska klockslaget denna gång. Man inväntar ett "hål" i atmosfären för att komma i rätt omloppsbanan och just idag inföll det den tiden, lokal tid. Hålet var nu "öppet" i 49 minuter så det var vad man hade till sitt förfogande.

På storbildsskärm strax intill oss kunde vi se nedräkningen. 15 minuter, 14 minuter osv. tills det plötsligt stod 7 minuter mot en röd bakgrund!

Tekniska problem vilket skulle försena uppskjutningen 15-20 minuter. Efter en stund blev bakgrunden grön och minuträknaren startade åter sin nedräkning, nu från 7 minuter. Fram åkte kameror, filmkameror, mobiltelefoner, ja allt som gick att ta en bild med och trängseln blev allt större. Från min plats kunde jag skymta hörnet på storbildsskärmen och rapporterade till kapten; 5 minuter, 3 minuter, 2 och fyrtio, en och trettio, en minut! Och slutligen fyrtiotvå sekunder, NEJ bakgrunden blev röd igen!

Efter ytterligare väntan dök en man upp på skärmen och beklagade men tiden var för knapp, man hade problem med raketens motor och uppskjutningen blev inställd. Vilken antiklimax! Laddade som vi var inför denna händelse fick vi, tillsammans med besättningen på vår belgiska grannbåt Gaia, traska ner till bilen och köra hem till båten. Oj, vad vi grämde oss.

Här skulle det ske!

Dagen efter drog vi upp ankaret, gick in till en av bryggorna och fyllde vatten, och seglade ut till Iles du Salut där vi kunde ankra intill Ile du Royale. Ögruppen har en gång kallats för Iles du Diable, alltså Djävulsöarna, och anledningen till det är att de varit, och fortfarande är, så svårtillgängliga.

Vy mot Ile Saint-Joseph från Ile du Royale

Ile Du Diable

Hit sände fransmännen sina värsta fångar och många av dem kom aldrig härifrån. Här finns mycket konstiga undervattensströmmar och vattnen är fulla av haj. Det är också främsta anledningarna till att ingen lyckats rymma från Ile du Diable. Inte ens Henri Charrière, alltså Papillon, fast han skriver så. Han har suttit fängslad på öarna men i verkligheten rymde han från ett fängelse i Cayenne, på fastlandet. Idag får ingen gå i land på Ile du Diable och där finns ändå inget att se. De enstaka fångar som hölls där vistades fria på ön, tillsammans med fångvaktare som de inte fick prata med.

Öarna är idag mycket gröna och trädbevuxna men så har det inte alltid varit. Man lät under 1700-talet plantera massor med palmer härute för att fångarna skulle få material till att göra saker av. På Ile Saint-Joseph finns ett fåtal byggnader kvar men det är Ile de Royale som man besöker idag. Här är manskapsförläggningen omgjord till hotell, de gamla fängelsecellerna är hotellrum och här finns vandrarhem, kapell och ett museum.

Hotellet på Ile du Royale

Det var bedövande vackert och runt våra fötter kilade små marsvinsgrisar. Det var vad vi kallar dem men dess namn är aguiter. I träden såg vi apor, både de charmiga makakerna och de små "herr nilsson"-aporna med sina karakteristiska "glasögon".

Namnet Iles du Salut har öarna fått efter epidemier på fastlandet då ögruppen var den enda smittfria delen av landet.

Från fastlandet går det båtar ut hit, och de flesta kommer över dagen. Hotellgästerna stannade på platån under kvällen, båtarna åkte hem och vi blev helt ensamma i vår vik.

Lite extra bilder på dessa söta apor:

Nästa morgon lämnade vi Franska Guyana och fortsatte västerut i den fina medströmmen. Redan efter 1,5 dygn var vi framme vid Surinam River som leder in till Paramaribo, huvudstad i Surinam. Här fanns ingen gästhamn utan vi hade läst att man kunde ankra utanför ett lyxhotell (Torarica) och förhandla med ägaren om nyttjande av dingebryggan och hotellets faciliteter. Nu var det lågsäsong och inte en enda båt låg ankrad där. Vi fortsatte istället ytterligare 8 Nm upp längs floden till det lilla samhället Domburg. Här blev vi direkt anvisade en boj och det låg redan några holländska båtar på plats. Något senare kom en man roendes ut till oss och lämnade allmän information om Domburg, inklarering i Surinam m.m. Vilket välkomnande!

Surinam var ju en gång Holländska Guyana men blev självständigt redan på 1970-talet. Här bor ca 500 000 personer, varav hälften bor i Paramaribo. I Holland bor det ytterligare 500 000 surinameser men allt fler återvänder nu. 70 % av landets yta består av djungel och befolkningen är mycket blandad. Så är även språket men alla pratar engelska. Det officiella språket är holländska men det är en variant som är mer uppblandad med engelska och lite lättare för oss att förstå.

I den information vi fått stod att man direkt skulle anmäla sin ankomst till MAS (Marine Authority Suriname), vilket vi gjorde. Man ropar på kanal 12 eller ringer +597 46 67 33.

Nästa dag väntade vi nästan tre timmar på en buss in till Paramaribo och hann sedan bara kolla runt lite, besöka turistinformationen m.m.

Med kunskap om bussystemet var vi sedan tidigt ute och lyckas följande dag besöka visumkontoret och få alla papper, gå till Riksbanken och deponera visumavgiften, 40 €/person, åka till polisen för utlänningsärenden (vreemdelingen politie) och få vår crewlist stämplad och sedan tillbaka till visumkontoret för att lämna in komplett ansökan om visum.

Att få vår crewlist stämplad hos polisen var egentligen det viktigaste. När du har en sådan har du en vecka på dig att fixa visum.

Bussen, ja. Vi ställde oss vid väggkanten vid 11-tiden och folk i byn trodde att det skulle komma en buss om ett tag vilket det alltså inte gjorde. Nu vet vi bättre. Varje chaufför sköter, och kanske äger, sin buss och har någon form av bestämd linje han kör på. Bussarna är gamla, dekorerade och målade i alla tänkbara färger. De rymmer 26-30 personer och då har man fällt ut säten i hela gången.

Bussen går från staden när den är full. Det är inte säkert att den går ända till sista hållplats för om chauffören ser att tillräckligt många väntar så han kan fylla bussen på tillbakavägen kanske han vänder när han får lust. Är det ont om passagerare kanske han kör hem istället. Det gör att det är ganska säkert att få en buss på morgonen och när folk slutar arbeta medan intresset för att köra mitt på dagen är ganska litet. När det fungerar är det lätt och priset är inget fel på. Ca 3 SEK/person inne i staden och 6 SEK för enkel resa ut till Domburg, ca 15 km. Något som däremot förvånar oss är att här är vänstertrafik.

Vägen in till Paramaribo går längs floden Surinam River och här är det fint att bo. Det ligger många trevliga villor här, också en hel del nybyggda sådana. En del är vulgärt lyxiga och det sägs att de byggts för illegala pengar, dvs pengar från droghandel med Europa. Här kör också en hel del fina bilar och även bland dem dyker det upp extrema sådana.

Torget i Domburg

Själva Domburg är inte stort. Här finns några små affärer, en frukt- och grönsaksmarknad, en slakteributik, några små restauranger och ett stort antal gatuhundar. Dungebryggan ligger precis vid det lilla torget (om man kan kalla det så) där alla samlas. Alla känner alla, hejar och pratar. Varje eftermiddag samlas holländare, som bor iland eller på båt, på Ritas kafé för en öl och en pratstund. Det är lätt att glida in i gemenskapen bland detta trevliga folk.

Man kan förstå att flera har fastnat här länge, t ex Ed och Sofia som byggt sig en ö bredvid båten. Denna har de skapat av ca 150 000 petflaskor, som bundits samman i nät, och på "flotten" har man sedan anlagt en liten trädgård och skapat ett stort rum för umgänge. De har redan varit här i tre år men säger att de åker igen när de skördat sin första lime, vilket beräknas sker om ca tre år!

Det enda vi saknar är internet i båten men här finns ett internetcafé. Det finns ett trådlöst nätverk som man tidigare lät seglarna nyttja men vid ett tillfälle nyttjade en seglare det så flitigt till sina "business" att ägaren själv inte kom ut på nätet och tröttnade, så han stängde av det.

Inne i Paramaribo finns det desto mer, bland annat gott om affärer som säljer kläder, smycken, väskor och liknande. Allt med fina märken på. Vi vet ännu inte om de är äkta. En teori är att överproduktion och liknande dumpas här i detta lilla land. Det kan också vara mycket fina kopior men åsikterna går isär även bland dem som bor här. Klart är i alla fall att det är mycket billigt. Här finns också större mataffärer med europeiska varor, en fin slakteributik och mycket annat.

Gamla staden är i kolonialstil och finns på världsarvslistan. Man får intrycket att mycket har förfallit men att man under senaste åren börjat rusta upp allt mer. Det som är iordninggjort är väldigt fint. Vi pratade med en man som kom härifrån och hans uppfattning var att man haft för mycket folk anställda i stadsapparaten så det har tidigare inte funnit några pengar till landet då allt har gått till löner. Överallt finns små kanaler så visst har holländarna satt sina spår här.

Ett av de fina husen i Paramaribo

Här finns bland annat St. Peters & Pauls katedral, byggd helt i trä. För tillfället under renovering så vi kunde inte gå in. Vad som är speciellt med denna katedral är att den är Surinams, och kanske Amerikas, största träbyggnad. En lustig detalj är att byggnaden från början varit teater och, i samband med en brand 1821 då romersk-katolska kyrkan brann ner, gjordes om till kyrka och senare blev en katedral.

Stadens äldsta byggnad ligger nere vid vattnet, Fort Zeelandia, med anor från tidigt 1600-tal då två holländare lät uppföra en handelsstation på platsen. Efter en kort tid övertogs området av fransmän, och senare briter, ett fort uppfördes och det har genom åren haft en brokig historia. Idag är allt renoverat, här finns sex mycket fina bostadshus, och själva fortet rymmer ett museum och en jättemysig restaurang. Det är svårt att tro att på denna gårdsplan utspelades ett blodbad så sent som 1982, då man i en militärkupp lät avrätta den dåvarande regeringen just här.

Katedral i trä

Gårdsplanen vid Fort Zeelandia

Ett par dagar senare åkte vi åter in till staden för att hämta våra visum och få passen stämplade hos vreemdelingen politie. Man får då stanna i en månad vilket kan förlängas, med ett nytt besök, till max tre månader. På väg till och från staden var del av vägen avstängd så vi fick åka en omväg. Det trodde vi berodde på de kraftiga regn som varit i två dagar, det har fullkomligen öst ner här. Lite undrande blev vi när vi kom tillbaka till Domburg och fann stor del av "torget" fyllt av poliser inklusive en polisbåt i vattnet.

Vi fick nu reda på att man höll en rättegång mot Desire Bouterse, ex-diktator som anklagas för att ha beordrat avrättningen av de 15 regeringsmedlemmarna vid militärkuppen 1982. Rättegången har pågått i tre år och pågår ännu, en fredag per månad.

Denne man är kandidat till presidentvalet, som ledare för det största partiet här (NPD som ca 60 % stödjer), och är mycket populär bland surinameserna. Lite besvärligt om han skulle vinna för han kan inte lämna landet. Val skall hållas den 25 maj, och av säkerhetsskäl vågar man inte hålla rättegången inne i Paramaribo utan har valt att ha den i en liten, avskild byggnad i närheten av Domburg.

Presidentpalatset i Paramaribo

Med den nära kontakt vi har med flera av de holländare som bor här får vi en ovärderlig insyn i hur landet fungerar. Till exempel kommer varje år 10 000 kineser hit för att "avkinesieras" under tre år innan de får komma till USA. Som tack för detta står Kina bakom mycket av den infrastruktur som finns här och har byggt sjukhus, vägar och liknande. Detta är en del i den utveckling landet genomgått och med tanke på dess lilla storlek är de förstås både känsliga och i behov av goda samarbeten. Just nu är många oroliga för vad som skall hända efter valet, det finns en risk att holländare här kommer att få problem men frågan är ju också hur omvärlden kommer att reagera om det blir en ny regim här.

På helgerna är det marknad för färdiglagad mat här i Domburg, då kan man passa på att handla härliga asiatiska rätter. Detta är nästan enda stället där man kan ta sig ner till floden utan att behöva betala så det är ett populärt utflyktsmål. Familjer samlas här och umgås på helgen. På vardagarna är det lite lugnare och då dominerar vi seglare, och bofasta holländare, längs långbordet på Ritas kafé. Vi äter ofta där då maten är jättegod, men också så billig att vi nog inte kan köpa råvarorna för det priset.

Stilla morgon i Domburg

Här finns ett par större fiskföretag, det ena har bojar utlagda som vi seglare nyttjar, för 3,5 €/dag, och hos dem kan vi också fylla vatten. Det är holländare som, när EU en gång satte kvoter för fisket i Holland, köpte några båtar billigt eftersom fisket där gick ner drastiskt. Istället levererar de idag tonfisk i A-kvalité till Japan (sushi) och naturligtvis fisk till Holland samt Jamaica. Verksamheten har växt så nu arbetar drygt 100 personer där. Det andra företaget kör 2 ton färsk fisk på varje flight till Amsterdam, och det går 10 plan i veckan! Så även här berördes man av askan från Island då inga plan till Amsterdam lyfte. Det blev till att frysa in fisken och då blev det förstås ett annat pris.

En kväll fyllde vår båtgranne år och bjöd in alla till Ritas. Då visade det sig att Bertus är en riktig kändis hemma i Holland, som seglat OSTAR flera gånger och, och nu snart fullbordat sin jorden runtsegling. En man kom och frågade efter svenskarna och var så glad att han hittat oss. Han ville överlämna en bild av T/S Gunilla (skolskeppet från Öckerö) som han sett flera gånger här i Surinam!

Här fylls det 12 ton is!

Vi följde med Petra och Jan Willem, holländska seglare som köpt hus här, på biltur. Dagen startade med att åka och köpa 12 ton is! Dessa lastades sedan på en fiskebåt från Domburg som körde ut på Atlanten för att möta en javanesisk fiskebåt på väg från Trinidad till Brasilien. De behövde mer is och ville slippa alla bekymmer med in- och utklarering. Vad hade Petra & Jan Willem med det att göra, kan man undra? Jo, när de lämnade sin båt på Trinidad för ett par veckor sedan fick de också lämna sina små katter. Dessa hade fiskebåten med sig och skulle överlämna så isen var betalning för kattransporten!

Fyrskepp på land i New Amsterdam

Shoppade, lunchade, besökte en f.d. sockerrörsfabrik och kom så småningom till det lilla pittoreska samhället New Amsterdam. Hit skulle Domburgbåten komma och lämna av katterna framåt kvällen men allt blev försenat så vi fick åka hem utan katter till sist. Isen fick nämligen flyttas mellan båtarna för hand, i spänner!

Vilken skillnad det är när man får förmånen att umgås med folk från platsen. Den lokalkännedom de har, och all information de kan förmedla, kan man aldrig läsa sig till i någon turistguide. Att bli hembjuden på middag och se hur de lever i vardagen, att få ta del av deras positiva och negativa sidor av hur saker fungerar ger en helt annan förståelse för det land man vistas i.

Vi bytte ut våra batterier här i Surinam. De började krångla när vi kom till Brasilien, i samband med att vår batteriladdare la av. Vi fick ordning på dem då och trodde allt var ok men sedan har de blivit allt sämre och sämre. Sista tiden har vi fått starta motorn morgon och kväll för att hålla igång dem. Kapten var mycket lycklig när det visade sig finnas en bra affär här i Paramaribo. Ägaren bodde dessutom i Domburg så han körde hit dem! Han var själv seglare så han ställde även upp och lånade ut verktyg så att kapten kunde bygga om elsystemet.

Tillsammans med Bertus och Jessi, från holländska Sea Beryl, åkte vi på en tur in i Amazonasdjungeln som finns även här i Surinam. Dagens startade med besök hos Powaka, indianerna som är Surinams ursprungsbefolkning. Varje indian som registrerar sig hos myndigheterna får här en bit mark som de får röja av och bygga på. När de röjer sin tomt kommer den vita sanden fram, som finns under hela området, så det ser ut som deras hus ligger på en beach. Fast här finns varken strand eller vatten. Jo, vatten finns. Genom området rinner en flod och dess vatten är svart beroende på metaller i den vita sanden. Man har affär, skola för de yngsta och skolbussen kör de äldre in till Paramaribo, en resa som startar klockan fyra varje morgon. Vår guide, Mister Twist, hade levt bland indianerna i åtta månader när han började sin verksamhet och kände alla här.

Brownsbergs nationalpark

Utsikt över den uppdämda sjön

På djungelpromenad

Färden gick vidare söderut till Brownsweg, dit man nyligen hade asfalterat vägen, och här svängde vi in på en grusväg som övergick i skogsväg och som var ordentligt demolerad av regn. En mycket gropig färd som gick i promenadtakt i någon timma innan vi kom fram till dagens mål, nationalparken Brownsberg. Den ligger vid kanten av en insjö, som man anlade på 1960-talet genom att dämna upp efter att man flyttat såväl befolkning som djur. Brownsberg har fått sitt namn efter Mr Brown, som en gång ägde berget, och grävde efter guld här. Mycket lönsamt då och än idag letar ungdomar i djungeln efter guldfynd.

Surinam har stora naturtillgångar men tyvärr har alltid snikna affärsmän sett till att de har ägt rättigheterna till dessa och bara hämtat hem snabba pengar utan något långsiktigt tänkande. I den 12 200 hektar stora nationalparken kunde vi se spår efter var de anlagt gruvgångarna, som idag är raserade, men vi följde deras väg ner till ett vattenfall där de en gång skötte vaskningen.

Även vi behövde en avvaskning så här blev det bad, en ljuvlig dusch under fallet i svalt 28-gradigt vatten. Så kallt har vi inte kunnat duscha på många månader då kallvattnet i båten håller samma temperatur som havet, 33 grader. Vi hade en kunnig guide med oss på denna vandring i djungeln och fick se, och höra, vrålor alldeles ovanför huvudet. Det är ett skrämmande ljud kan jag lova. Tidigare har vi hört dem på avstånd men 5-6 stycken som vrålar rakt ovanför i träden är mäktigt.

Svalkande dusch i det fria

Efter lunch började återfärden och nu stannade vi och besökte en negerby. Dessa är ättlingar till de afrikanska slavar som fördes hit under 17- och 1800-talet. En del bor i Brownsweg, en del har flyttat till andra platser, men många bor än idag i små grupper. Här och där längs vägen skymtade en klunga hus och vi besökte en stor familj som levde under primitiva förhållanden. Vår guide lärde oss att hälsa på afrikanska och vi blev väl bemötta av de glada, positiva invånarna. Mister Twist kände alla och visade oss runt och berättade om deras dagliga liv här.

De små sov- och mathusen

En prydlig, välskött by där man under dagarna vistas utomhus. Många små byggnader där man endast sover eller lagar mat. Mitt i byn låg den gemensamma brunnen. Under vårt besök skymde det och man tände eldar i mathusen, väldigt mysigt tyckte vi. Barnen gick förstås i skola så de äldre pratade lite engelska. Helt primitivt leverne är det ändå inte för man har en generatoranläggning som ger ström så vi skymtade spisar i husen, musikanläggningar och förstås mobiltelefoner!

Under dagen hade det åskat och regnat rejält hemma i Domburg, en riktig urladdning efter de senaste fem dagarnas hetta. Även de bofasta sa att det varit ovanligt varmt men den kvällen hade temperaturen gått ner till behagliga 25 grader och vi njöt.

Den 30 april blev ett par av oss seglare medbjudna på konsert. Hollands drottning fyller nämligen år den dagen, och till hennes ära gavs en gratiskonsert för holländarna som bor i Surinam på det fina hotellet Torarica inne i Paramaribo. Många var klädda i den populära holländska färgen orange, vilket också är drottningens färg, och en och annan hade krona på huvudet. Efter ett par lokala för-band kom så kvällens huvudattraktion, bandet Dike. De var nog stora i Holland en gång. Nu kändes de lite passé men det blev ändå en väldigt trevlig kväll för oss.

Efter tre mycket givande veckor i Surinam är det nu dags för oss att segla vidare.

Heléne @ seaQwest

Solnedgång över ankarplatsen i Domburg